

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 149/20

Luksemburg, 3 grudnia 2020 r.

Wyrok w sprawie C-62/19

Star Taxi App SRL / Unitatea Administrativ Teritorială Municipiul București
prin Primar General i Consiliul General al Municipiului București

Usługa, która umożliwia nawiązywanie, za pomocą aplikacji elektronicznej, bezpośrednich kontaktów między klientami a kierowcami taksówek, stanowi „usługę społeczeństwa informacyjnego”, o ile nie stanowi integralnej części ogólnej usługi, której głównym elementem jest świadczenie przewozu

Star Taxi App SRL, spółka z siedzibą w Bukareszcie (Rumunia), zarządza aplikacją na smartfony, umożliwiającą nawiązanie bezpośredniego kontaktu między użytkownikami usług taksówkowych a kierowcami taksówek. Owa aplikacja umożliwia wyszukiwanie, w ramach którego zostaje podana lista kierowców taksówek mogących wykonać kurs. Klient może wówczas wybrać jednego z kierowców z listy. Spółka ta nie przekazuje rezerwacji kierowcom taksówek i nie określa ceny kursu, która jest płacona bezpośrednio kierowcy taksówki po odbyciu kursu.

W dniu 19 grudnia 2017 r. Consiliul General al Municipiului București (rada gminy Bukareszt) przyjęła uchwałę nr 626/2017, która rozszerzyła obowiązek uzyskania uprzedniego zezwolenia dla działalności „dyspozytorskiej” na podmioty prowadzące działalność za pomocą aplikacji informatycznej takiej, jak Star Taxi App. Z powodu naruszenia tego uregulowania na Star Taxi App została nałożona grzywna w wysokości 4500 lei rumuńskich (RON) (około 929 EUR).

Uznając, że jej działalność stanowi usługę społeczeństwa informacyjnego, do której ma zastosowanie zasada braku uprzedniego zezwolenia, ustanowiona w dyrektywie o handlu elektronicznym¹, Star Taxi App wniosła do Tribunalul București (sądu okręgowego w Bukareszcie, Rumunia) skargę o uchylenie uchwały nr 626/2017.

W tym kontekście Tribunalul București zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy usługa polegająca na umożliwianiu nawiązania bezpośredniego kontaktu, za pomocą aplikacji elektronicznej, między klientami a kierowcami taksówek stanowi usługę społeczeństwa informacyjnego. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej zwrócił się on ponadto do Trybunału z pytaniem, czy uregulowanie tego rodzaju, jak uchwała nr 626/2017 jest zgodne z prawem Unii².

W ogłoszonym dzisiaj wyroku Trybunał wskazał na wstępie, że usługa oferowana przez Star Taxi App odpowiada definicji „usługi społeczeństwa informacyjnego” zawartej w dyrektywie o handlu elektronicznym, ponieważ usługa ta jest świadczona za wynagrodzeniem, na odległość, drogą elektroniczną i na indywidualne żądanie odbiorcy usług. W tym względzie bez znaczenia jest to, że taka usługa jest świadczona nieodpłatnie na rzecz osoby, która zamierza dokonać lub dokonuje przewozu miejskiego, ponieważ wiąże się ona z zawarciem, pomiędzy usługodawcą a każdym

¹ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 178, s. 1–16)

² W szczególności chodzi o art. 1 i 5 dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 241, s. 1–15), art. 3 i 4 dyrektywy 2000/31/WE, art. 9, 10 i 16 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36–68), a także art. 56 TFUE.

kierowcą taksówki posiadającym zezwolenie, umowy o świadczenie usług połączonej z zapłatą abonamentu miesięcznego przez tego ostatniego.

Jednakże, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem³ Trybunału, usługa może zostać uznana za nieobjętą zakresem pojęcia „usługi społeczeństwa informacyjnego”, nawet jeśli spełnia przesłanki zawarte w definicji. Ma to miejsce w szczególności wówczas, gdy owa usługa pośrednictwa stanowi integralną część złożonej usługi, której głównym elementem jest usługa objęta inną kwalifikacją prawną.

W tym względzie Trybunał wskazał, że usługa świadczona przez Star Taxi App zostaje dodana do istniejącej już i zorganizowanej usługi przewozu taksówką. Ponadto usługodawca nie wybiera kierowców taksówek ani nie ustala i nie pobiera ceny za kurs, a także nie sprawuje kontroli nad jakością pojazdów i ich kierowców, ani nad ich zachowaniem. Wynika z tego, że usługi tej nie można uznać za integralną część ogólnej usługi, której głównym elementem jest świadczenie przewozu.

Trybunał ocenił następnie, czy uregulowanie tego rodzaju, jak uchwała nr 626/2017, jest zgodne z prawem Unii.

Zbadał on na wstępie, czy tego rodzaju uchwała stanowi „przepis techniczny”. Dyrektywa 2015/1535⁴ stanowi, że państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji wszelkie projekty „przepisów technicznych”. Uregulowanie krajowe wpływające na „usługę społeczeństwa informacyjnego” jest uznawane za „przepisy techniczne”, jeżeli odnosi się ono szczególnie do usług społeczeństwa informacyjnego i jest obowiązkowe, w szczególności w odniesieniu do świadczenia danej usługi lub korzystania z niej w państwie członkowskim względnie na znacznym jego obszarze.

Tymczasem, w związku z tym, że uregulowanie rumuńskie w żaden sposób nie wspomina o usługach społeczeństwa informacyjnego i dotyczy w sposób jednakowy wszystkich rodzajów usług dyspozytorskich, niezależnie od tego, czy są one świadczone przez telefon, czy przez aplikację informatyczną, Trybunał stwierdził, że nie stanowi ono „przepisów technicznych”. Wynika z tego, że obowiązek uprzedniego powiadomienia Komisji o projektach „przepisów technicznych” nie ma zastosowania do takiego uregulowania.

Trybunał przypomniał następnie, że dyrektywa o handlu elektronicznym zakazuje państwom członkowskim uzależnienia podejmowania i prowadzenia działalności w zakresie świadczenia „usług społeczeństwa informacyjnego” od uzyskania uprzedniego zezwolenia lub od jakiegokolwiek innego wymogu mającego równoważny skutek. Jednakże zakaz ten nie odnosi się do systemów zezwoleń, które nie dotyczą konkretnie i wyłącznie „usług społeczeństwa informacyjnego”, jak ma to miejsce w przypadku uchwały nr 626/2017.

Dyrektywa 2006/123⁵ zezwala państwom członkowskim, pod określonymi warunkami, na uzależnienie podejmowania działalności usługowej od tego rodzaju systemu. Warunkami tymi są: charakter niedyskryminacyjny systemu, jego uzasadnienie nadrzędnymi względami interesu ogólnego i brak mniej restrykcyjnych środków umożliwiających realizację tego samego celu.

W tym względzie Trybunał stwierdził, że do sądu krajowego należy zbadanie, czy istnieją nadrzędne względy interesu ogólnego uzasadniające system zezwoleń na usługi dyspozytorskie dotyczące taksówek. Jednakże system zezwoleń nie opiera się na kryteriach uzasadnionych nadrzędnymi względami interesu ogólnego, gdy wydanie zezwolenia jest uzależnione od wymogów technologicznie nieodpowiednich dla danej usługi.

Trybunał stwierdził:

³ Wyroki: z dnia 19 grudnia 2019 r., Airbnb Ireland, (C-390/18, pkt 50, zob. również komunikat prasowy nr 162/19); z dnia 20 grudnia 2017 r., Asociación Profesional Elite Taxi (C-434/15, pkt 38–44, zob. również komunikat prasowy nr 136/17).

⁴ Zobacz przypis 2.

⁵ Artykuły 9 i 10 dyrektywy 2006/123.

- po pierwsze, że usługa polegająca na umożliwianiu nawiązania bezpośredniego kontaktu, za pomocą aplikacji elektronicznej, między klientami a kierowcami taksówek, stanowi „usługę społeczeństwa informacyjnego”, jeżeli ta usługa nie jest nierozzerwalnie związana z usługą przewozu taksówką, w związku z czym nie stanowi ona jej integralnej części,
- po drugie, że uregulowanie organu władzy lokalnej uzależniające świadczenie „usługi społeczeństwa informacyjnego” od uzyskania uprzedniego zezwolenia, co jest już wymagane od innych podmiotów świadczących usługi rezerwacji taksówek, nie stanowi „przepisów technicznych” w rozumieniu dyrektywy 2015/1535,
- po trzecie, że dyrektywa o handlu elektronicznym nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu do podmiotu świadczącego „usługę społeczeństwa informacyjnego” systemu uprzedniego zezwolenia stosowanego wcześniej do podmiotów świadczących usługi gospodarczo równoważne, które nie stanowią usług społeczeństwa informacyjnego.

Wreszcie, wskazał on, że dyrektywa 2006/123 stoi na przeszkodzie stosowaniu tego rodzaju systemu zezwolenia, chyba że jest on zgodny z ustanowionymi w niej kryteriami, co podlega ocenie sądu krajowego.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez [„Europe by Satellite”](#) ☎ (+32) 22964106